

Elverhøj.

Der løb saa vimse nogle Firben i Sprækkerne paa et gammelt Træ; de kunde godt forstaa hverandre, for de talte Firbenesproget.

»Nej, hvor det rumler og brumler i den gamle Elverhøj!« sagde den ene Firben; »jeg har for det Spektakel nu ikke i to Nætter lukket mine Øjne, og jeg kunde lige saa godt ligge og have Tandpine, for saa sover jeg heller ikke!«

»Der er noget paa Færde derinde!« sagde den anden Firben, »Højen lade de staa paa fire røde Pæle lige til Hanegal, der bliver ordentlig luftet ud, og Elverpigerne have lært ny Danse, som der trampes i. Der er noget paa Færde!«

»Ja, jeg har talt med en Regnorm af mit Bekendtskab,« sagde den tredie Firben; »Regnormen kom lige op af Højen, hvor den, Nætter og Dage, havde rodet i Jorden; den havde hørt en hel Del, se kan den jo ikke, det elendige Dyr, men føle sig for og høre efter, det forstaar den. De vente fremmede i Elverhøj, fornemme fremmede, men hvem, vilde Regnormen ikke sige, eller han vidste det nok ikke. Alle Lygtemændene ere tilsagte for at gøre Fakkeltog, som man kalder

det, og Sølv og Guld, hvoraf der er nok i Højen, bliver poleret og stillet ud i Maaneskin.«

»Hvem kan dog de fremmede være!« sagde alle Firbenene. »Hvad mon der er paa Færde? Hør, hvor det summer! hør, hvor det brummer!«

Lige i det samme skiltes Elverhøj ad, og en gammel Elverpige, rygløs var hun, men ellers meget anstændigt klædt paa, kom trippende ud, det var den gamle Elverkonges Husholderske, hun var langt ude af Familien og havde Ravhjerte paa Panden. Benene gik saa flinke paa hende: trip, trip! hille den, hvor hun kunde trippe og det lige ned i Mosen til Natravnen.

»De bliver inviteret til Elverhøj, og det i Nat!« sagde hun, »men vil De ikke først gøre os en stor Tjeneste, at tage Dem af Indbydelserne! Gavn maa De gøre, da De ikke selv holder Hus! Vi faa nogle højfornemme fremmede, Troldfolk, der have noget at sige, og derfor vil den gamle Elverkonge vise sig!«

»Hvem skal inviteres?« spurgte Natravnen.

»Ja, til det store Bal kan al Verden komme, selv Mennesker, naar de bare kunne tale i Søvne eller gøre saadan en lille Smule af hvad der falder i vor Art. Men til det første Gilde skal der være strengt Udvalg, vi ville kun have de allerfornemste. Jeg har stridt med Elverkongen, thi jeg holder for, vi kunne ikke engang have Spøgelser med. Havmanden og hans Døtre maa først inviteres, de holde vel ikke meget af at komme paa det tørre, men de skal nok hver faa en vaad Sten at sidde paa eller noget bedre, og saa tænker jeg nok, de ikke sige af denne Gang. Alle gamle Trolde af første Klasse med Hale, Aamanden og Nisserne maa vi have, og saa tænker jeg, at vi kunne ikke forbigaa Gravsoen, Helhesten og Kirkegrimen; de høre jo rigtignok med til Gejstligheden, som ikke ere af vore Folk, men det er nu deres Embede, de ere os nær i Familie, og de gøre stadigen Visitter.«

»Bra!« sagde Natravnen og fløj af Sted for at invitere. Elverpigerne dansede allerede paa Elverhøj, og de dansede

med Langsjal, vævet af Taage og Maaneskin, og det ser nydeligt ud for dem, der synes om det Slags. Midt inde i Elverhøj var den store Sal ordentlig pudset op; Gulvet var vadsket med Maaneskin, og Væggene vare gnedne med Heksefedt, saa at de skinnede som Tulipanblade foran Lyset. I Køkkenet var der fuldt op med Frøer paa Spid, Snogeskind med smaa Børnefingre i og Salater af Paddehattefrø, vaade Musesnuder og Skarntyde, Øl af Mosekonens Bryg, skinnende Salpetervin fra Gravkælderen, alt meget solidt; rustne Søm og Kirkerudeglas hørte til Knaset.

Den gamle Elverkonge lod sin Guldkrone polere i stødt Griffel, det var Duksegriffel, og det er meget vanskeligt for Elverkongen at faa Duksegriffel. I Sovekamret hængte de Gardiner op og hæftede dem fast med Snogespyt. Jo, der var rigtignok en Summen og Brummen.

»Nu skal her ryges med Krølhaar og Svinebørster, saa tror jeg, at jeg har gjort mit!« sagde den gamle Elverpige.

»Søde Fader!« sagde den mindste af Døtrene, »faar jeg saa at vide, hvem de fornemme fremmede ere?«

»Naa da!« sagde han, »saa maa jeg vel sige det! To af mine Døtre maa holde sig parate til Giftermaal! To blive vist bortgiftede. Troldgubben oppe fra Norge, han, der bor i det gamle Dovrefjeld og har mange Klippeslotte af Kampesten og et Guldværk, som er bedre, end man tror, kommer herned med sine to Drenge, de skulle søge sig en Kone ud; Troldgubben er saadan en rigtig gammel, ærlig norsk Gubbe, lystig og ligefrem; jeg kender ham fra gamle Dage, da vi drak dus; han var hernede at hente sin Kone, nu er hun død, hun var en Datter af Klintekongen paa Møen. Han tog sin Kone paa Kridt, som man siger! Oh, hvor jeg længes efter den norske Troldgubbe! Drengene siger man, skulle være nogle uvorne, kæphøje Unger, men man kan jo ogsaa gøre dem Uret, og de blive nok gode, naar de blive gemte. Lad mig se, at I sætte Skik paa dem!«

»Og naar komme de?« spurgte den ene Datter.

»Det kommer an paa Vind og Vejr!« sagde Elverkongen. »De rejse økonomisk! De komme herned med Skibslejlighed.

Jeg vilde, at de skulde gaa over Sverrig, men den gamle hælder endnu ikke til den Side! Han følger ikke med Tiderne, og det kan jeg ikke lide!«

I det samme kom der to Lygtemænd hoppende, den ene hurtigere end den anden, og derfor kom den ene først.

»De komme! de komme!« raabte de.

»Giv mig min Krone, og lad mig staa i Maaneskinnet!« sagde Elverkongen.

Døtrene løftede paa Langsjalerne og nejede lige til Jorden.

Der stod Troldgubben fra Dovre, med Krone af hærdede Istappe og polerede Grankogler, iøvrigt havde han Bjørnepels og Kanestøvler; Sønnerne derimod gik barhalsede og uden Seler, for de vare Kraftmænd.

»Er det en Høj?« spurgte den mindste af Drengene og pegede paa Elverhøj. »Det kalde vi oppe i Norge for et Hul!«

»Gutter!« sagde den gamle. »Hul gaar indad, Høj gaar opad! har I ikke Øjne i Hovedet!«

Det eneste, der undrede dem hernede, sagde de, var, at de saaledes uden videre kunde forstaa Sproget.

»Skab jer nu ikke!« sagde den gamle, »man kunde tro, at I var ikke rigtig gennembagte!«

Og saa gik de ind i Elverhøj, hvor der rigtignok var fint Selskab, og det i en Hast, saa man skulde tro, at de vare blæste sammen, og nydeligt og net var der indrettet for enhver. Havfolkene sad til Bords i store Vandkar; de sagde, det var, ligesom de vare hjemme. Alle holdt de Bordskik, undtagen de to smaa norske Trolde, de lagde Benene op paa Bordet, men de troede nu, at alting klædte dem.

»Fødderne af Fadet!« sagde den gamle Trold, og saa lystrede de, men de gjorde det da ikke lige straks. Deres Borddame kildrede de med Grankogler, som de havde med i Lommen, og saa trak de deres Støvler af for at sidde mageligt og gav hende Støvlerne at holde, men Faderen, den gamle Dovretrold, han var rigtignok ganske anderledes; han fortalte saa dejligt om de stolte norske Fjelde og om Fosser, der styrtede skumhvide ned med et Bulder som Tordenskrald og Orgelklang; han fortalte om Laksen, der sprang op mod

de styrtende Vande, naar Nøkken spillede paa Guldharpe. Han fortalte om de skinnende Vinternætter, naar Kanebjælderne klang, og Knøsene løb med brændende Blus hen over den blanke Is, der var saa gennemsigtig, at de saa Fiskene blive bange under deres Fødder. Jo, han kunde fortælle, saa at man saa og hørte, hvad han sagde; det var, ligesom Savmøllerne gik, som om Karle og Piger sang Viser og dansede Hallingedans; hussa! lige med eet gav Troldgubben den gamle Elverpige et Morbrodersmask, det var et ordentligt Kys, og de vare dog slet ikke i Familie.

Nu maatte Elverpigerne danse, og det baade simpelt og det med at trampe, og det klædte dem godt; saa kom Kunstdansen, eller som det kaldtes »at træde uden for Dansen«, hille den, hvor de kunde strække Ben; man vidste ikke, hvad der var Ende, og hvad der var Begyndelse, man vidste ikke, hvad der var Arme, og hvad der var Ben, det gik imellem hinanden ligesom Savspaaner, og saa snurrede de rundt, saa Helhesten fik ondt og maatte gaa fra Bordet.

»Prrrrr!« sagde Troldgubben, »det er Kommers med Bentøjet! Men hvad kan de mere end danse, strække Ben og gøre Hvirvelvind?«

»Det skal du faa at vide!« sagde Elverkongen, og saa kaldte han den yngste af sine Døtre frem; hun var saa spinkel og klar som Maaneskin, hun var den fineste af alle Søstrene; hun tog en hvid Pind i Munden, og saa var hun rent borte, det var hendes Kunst.

Men Troldgubben sagde, at den Kunst kunde han ikke lide hos sin Kone, og han troede heller ikke, at hans Drenge holdt af den.

Den anden kunde gaa ved Siden af sig selv, ligesom om hun havde Skygge, og det har nu Troldfolk ikke.

Den tredie var af et ganske andet Slags, hun havde lært i Mosekonens Bryggerhus, og det var hende, som forstod at spække Elletrunter med Sankt-Hans-Orme.

»Hun bliver en god Husmoder!« sagde Troldgubben, og saa klinkede han med Øjnene, for han vilde ikke drikke saa meget.

Nu kom den fjerde Elverpige, hun havde en stor Guldharpe at spille paa, og da hun slog paa den første Streng, løftede alle det venstre Ben, for Troldfolkene ere kejtbenede, og da hun slog den anden Streng, maatte de alle gøre, hvad hun vilde.

»Det er et farligt Fruentimmer!« sagde Troldgubben, men begge Sønner gik ud af Højen, for nu vare de kede af det.

»Og hvad kan den næste Datter?« spurgte Troldgubben.

»Jeg har lært at holde af de Norske!« sagde hun, »og aldrig gifter jeg mig, uden at jeg kan komme til Norge!«

Men den mindste af Søstrene hviskede til Troldgubben: »Det er kun, fordi hun har hørt af en norsk Vise, at naar Verden forgaar, saa vil dog de norske Klipper staa som Bauta, og derfor vil hun derop, for hun er saa bange for at forgaa.«

»Ho, ho!« sagde Troldgubben, »slap det der ud. Men hvad kan den syvende og sidste?«

»Den sjette kommer før den syvende!« sagde Elverkongen, for han kunde regne, men den sjette vilde ikke rigtig komme frem.

»Jeg kan kun sige Folk Sandhed!« sagde hun, »mig bryder ingen sig om, og jeg har nok at gøre med at sy paa mit Ligtøj!«

Nu kom den syvende og sidste, og hvad kunde hun? Ja, hun kunde fortælle Eventyr og det saa mange, hun vilde.

»Her er alle mine fem Fingre!« sagde Troldgubben, »fortæl mig et om hver!«

Og Elverpigen tog ham om Haandleddet, og han lo, saa det klukkede i ham, og da hun kom til Guldbrand, der havde Guldring om Livet, ligesom den vidste, at der skulde være Forlovelse, sagde Troldgubben: »Hold fast hvad du har, Haanden er din! Dig vil jeg selv have til Kone!«

Og Elverpigen sagde, at der var endnu tilbage om Guldbrand og om lille Per Spillemand.

»Dem skulle vi høre til Vinter!« sagde Troldgubben, »og om Granen skulle vi høre og om Birken og om Huldregaverne og den klingrende Frost! Du skal nok komme til at

fortælle, for det gør endnu ingen rigtig deroppe, og saa skulle vi sidde i Stenstuen, hvor Fyrrespaanen brænder, og drikke Mjød af de gamle norske Kongers Guldhorn; Nøkken har skænket mig et Par Stykker! og naar vi saa sidde, saa kommer Garboen og gør Visit; han synger dig alle Sæterpigens Sange. Det skal blive lystigt! Laksen vil springe i Fossen og slaa mod Stenvæggen, men den kommer dog ikke ind! — Ja, du kan tro, der er godt i det kære, gamle Norge! Men hvor ere Gutterne?«

Ja, hvor vare Gutterne. De løb omkring paa Marken og

blæste Lygtemændene ud, der kom saa skikkeligt og vilde gøre Fakkeltog.

»Er det at føjte om?« sagde Troldgubben, »nu har jeg taget en Moder til eder, nu kunne I tage en Moster!«

Men Gutterne sagde, at de vilde helst holde en Tale og drikke dus, gifte sig, det havde de ingen Lyst til. — Og saa holdt de Tale, drak dus og satte Glasset paa Neglen for at vise, at de havde drukket ud, trak saa Kjolerne af og lagde sig paa Bordet at sove, for de generede sig ikke. Men Troldgubben dansede Stuen rundt med sin unge Brud og byttede Støvler med hende, for det er finere end at bytte Ringe.

»Nu galer Hanen!« sagde den gamle Elverpige, som holdt

Hus. »Nu maa vi lukke Vinduesskodderne, at ikke Solen brænder os inde!«

Og saa lukkede Højen sig.

Men udenfor løb Firbenene op og ned ad det revnede Træ, og den ene sagde til den anden:

»Oh, hvor jeg godt kunde lide den norske Troldgubbe!«

»Jeg holder mere af Drengene!« sagde Regnormen, men den kunde jo ikke se, det elendige Dyr.